

NADGROBNO SLOVO U ČAST PROFESORU DRU NIKOLI ŽUVICU

Na Mirogoju, 27. VI 1970.

Braćo u Kristu!

Iščekujući uskrsnuće tijela i život vječni, predajemo u naručje majci zemlji ispaćeno tijelo Kristova svećenika profesora dra Nikole Žuvića.

Zapala me čast i dužnost da se u ime Bogoslovnog fakulteta kao bibličar i kao svećenik iz krčke biskupije oprostim od dragog pokojnika, prijatelja i učitelja.

Dr Nikola Žuvić, svećenik krčke biskupije i začasni kanonik krčkoga kaptola, rodio se u Omišlju 27. travnja 1897. Pučku školu pohađao je u Buenos Airesu i Omišlju, gimnaziju na Sušaku, a teologiju je studirao u Zadru i Ljubljani. Za svećenika je zaređen 1921.

Njegov je životni put u mladosti označen svim jadima i nevoljama naše političke i ekonomske situacije prije, za vrijeme i neposredno nakon I svjetskog rata.

Visoke teološke studije završio je u Rimu: doktoratom filozofije na Lateranumu (1928), doktoratom teologije na Gregorijani (1930) i licencijatom biblijskih nauka (1931).

Bio je kapelan-kateheta u Kraljevici, kapelan u Zavodu sv. Jeronima u Rimu, namještenik u biskupiji i katehetu u Krku. Na Bogoslovnog fakultetu u Zagrebu djeluje pri katedri Novog zavjeta od god. 1934. do 1942. God. 1937. izabran je za izvanrednog, a 1942. unaprijeđen je za redovitog profesora. Posljednja desetljeća svoga svećeničkog života provodi kao rektor crkve sv. Vinka, Sestara Milosrdnica u Zagrebu. Posljednjih sedam godina proživljuje, može se reći, trajno umiranje. Tešku je bolest provodio žilavo se rvući za život, ali bez i najmanje gorčine i neprihvatanja križa.

Dr Nikola Žuvić, ili — kako se u krugu Primoraca volio zvati — POP MIKO, bio je i po duši i po srcu, po daru i žaru u eminentnom smislu FILOLOGOS — Ljubitelj Riječi, Riječi Božje.

I u posljednjim desetljećima, kad se posvetio pastvi u crkvi sv. Vinka, njegovo je dušobrižništvo osobito pod znakom propovijedanja. Volio je propovijedati, zapravo, smatrao je to srećom i trsio se da bude što odgovorniji sluga Riječi Božje. O tom bi više mogla reći subraća iz svećeničkog kolegija crkve sv. Vinka.

Svoju ljubav za Riječ Božju i svoje služenje Riječi Božjoj posvjedočio je osobito kao profesor Bogoslovnog fakulteta u Zagrebu: kao predavač, pisac, prevodilac.

Njegov ulazak u hrvatsku bogoslovnu književnost u četvrtom desetljeću našeg stoljeća oglasio je novo proljeće biblijske obnove koja je počela strujati s Papinskog biblijskog instituta u Rimu. Žuvić je bio prvi novozavjetnik koji se ondje usavršio.

Na tom području njegova je omiljena tema bio sv. Ivan, osobito Ivanovo Otkrivenje. Vrijedno je spomenuti njegov, za ono vrijeme vrlo napredni članak: **TEOLOGIJA — CILJ BIBLIJSKOG PROUČAVANJA** (BS 24/1936/ 270—276): »Pravi i potpuni studij Sv. pisma« — piše on na str. 272 — »ne sastoji se niti ima za cilj filologijska, kritička, historijska i arheološka istraživanja i natezanja. Sve je to neophodno potrebno, ali samo kao sredstvo. Obradivati treba navlastito religijsku vrijednost Biblije«. I završava: »Zato će teolog proučavati ne sam goli tekst, nego tekst koji je nadahnuo, govorio sam Bog — Logos Theou« (str. 276).

Dr Nikola Žuvić posebno je zadužio hrvatski narod svojim, za ono vrijeme monumentalnim izdanjem novoga prijevoda Evanđelistara. Njegova **ČITANJA I EVANĐELJA**, izdana 1940, značila su za ono vrijeme veliko obogaćenje. Sve do Došašća 1969, kada su, po odluci II vatikanskog koncila, objelodanjena nova **NEDJELJNA ČITANJA**, kroz trideset godina u Crkvi Božjoj u Hrvatskoj nedjeljama i blagdanima orila se Riječ Božja u ruhu u koje ju je obukao prof. Nikola Žuvić.

I danas je pobudno čitati kojim se načelima rukovodio u tom poslu. Pristupio je tom djelu u duhu suradničke poslušnosti crkvenim predstojnicima i vjerničke odanosti i odgovornosti. »Na djelu sam radio osamnaest mjeseci« — piše u Predgovoru. — »Sve zato da djelo izađe što dotjeranije... i posluži uzvišenom cilju: navješćivati hrvatskom narodu Krista i Njegovu nauku.«

Na kraju, kao Primorac i franjevac, ne smijem propustiti spomenuti popu Miku za ljubav: bio je osobito ljubitelj svetoga bogoslužja i sinovski štovatelj Majke Milosti, Gospe Trsatske. Uvijek je planirao kako bi svetište Marijino na Trsatu postalo što življim središtem vjere Hrvatskog primorja i cijele Hrvatske.

Mislim da mu se kao svećeniku i bibličaru u nadgrobni spomenik mogu uklesati riječi kojima je završio Predgovor u svoj Evanđelistar, a koje djeluju kao duhovna oporuka: »Radio sam kao svećenik u duhu poslušnosti prema Ordinariju i kao slabi čovjek moleći od Boga pomoć.

Nijesam propustio naučnih sredstava, ali rukovodila je djelo istinska ljubav prema neumrlim dušama moga naroda, kojemu je namijenjeno u cilju: Upoznati Gospodina Isusa, pravi život i potpunu ljubav, i u duhu i ljubavi pređa naših, Svetaca i Mučenika, živjeti unutarnjim, svetim, katoličkim životom«.

Pokoj vječni daruj mu, Gospodine!
I svjetlost vječna neka mu svijetli!

Bonaventura Duda